

Hồi 43

Lương Tâm Kẻ Cuồng

Bọn thuộc hạ của Trì Cung reo hò vang dội. Lệ Tuyệt Linh đứng nguyên tại chỗ, cách đối phương độ mười bước, đao chỏi đất, thở mạnh hơn bình thường. Chàng mệt, song không tổn thương. Triệu Trọng Sơn tở hồ chưa chết, nằm dưới đất nhưng tay chân còn máy động, thân hình run, tay bấu đất, lưng ngửa lên, lên xuống theo hơi thở tàn. Vết thương dài độ nửa thước, máu không ngừng chảy. Trì Cung nhảy qua lan can, hét:

- Các người đâu? Cắt đầu hấn, treo lên!

Anh em họ Câu theo ra, rút đao khỏi vỏ, sắp sửa hạ thủ.

Lệ Tuyệt Linh lau mồ hôi mặt, thốt:

- Đừng giết hấn!

Quỷ Đầu Đao Câu Quần trở mắt:

- Tại sao ...

Y nhìn Câu Vĩ, Câu Vĩ lại nhìn Trì Cung. Lệ Tuyệt Linh thở dài, tiếp:

- Trì huynh! Tại hạ mong Trì huynh chấp nhận cho sự thỉnh cầu đó!

Trì Cung đáp nhanh:

- Được chứ! Tự nhiên tại hạ sẵn sàng! Có điều tại hạ không hiểu tại sao...

Lệ Tuyệt Linh chận lại:

- Hấn quả có thực tài và những việc làm không phải của hấn đã có báo ứng rồi. Hấn chưa hề gây án mạng, chúng ta nên tha thứ cho hấn!

Trì Cung cười vuốt:

- Lệ huynh nói đúng! Bất quá, tại hạ nghĩ, trăm thảo phải trừ căn, biết đâu ngày sau hấn sẽ không trở lại báo cái hận hôm nay?

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Tại hạ tưởng rằng, với sự giáo huấn hôm nay, hấn đã lạnh lòng, hồi đầu hướng thiện!

Trì Cung toan viện dẫn thêm lý do. Thân Xương Ngọc khoát tay:

- Trì lão đệ! Oan gia nên mở không nên buộc. Giết hấn, người có ích lợi gì nhưng nếu tha hấn, cho hấn chữa trị thuộc hạ của người, chẳng hay hơn sao?

Trì Cung thức ngộ, không còn thắc mắc nữa. Y day qua anh em họ Câu, bảo:

- Gặt thuốc cầm máu cho hấn.

Anh em họ Câu vâng lệnh, làm liền. Một lúc sau, Triệu Trọng Sơn tỉnh lại. Gương mặt nhợt nhạt, không phải vì đau, mà là vì một cảm nghĩ nào đó, làm cho hấn khó chịu lạ lùng. Lệ Tuyết Linh bước đến gần hấn, thốt:

- Triệu bằng hữu! Thắng bại đã định phân rồi, hy vọng bằng hữu không vì cái bại mà sanh niềm thắc mắc! Mang nghiệp võ vào thân thì đừng xem thắng bại làm điều, bởi chúng ta đều là con người chưa có ai thành thánh, làm gì có được toàn năng, làm gì khỏi bị xâm phạm ít nhất cũng một lần trong đời ?

Triệu Trọng Sơn thở dài:

- Chung quy cũng có một ngày như hôm nay !

Rồi hấn tiếp:

- Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân! Mười ba năm rồi, ta mới gặp một địch thủ! Dù sao, cái bại hôm nay cũng làm cho ta khó chịu, sau mười ba năm dài, tự tôn tự đại, nếu biết trước có một ngày như hôm nay, thì ta đâu phóng túng buông lung, xem nhân loại như cỏ rác! Ta khó chịu vì ta quen với tự phụ mất rồi! Ta luôn luôn thắng, cứ tưởng mình sẽ thắng suốt đời! Bây giờ, thức ngộ ra, ta thấy muộn!

Đoạn hấn tiếp luôn:

- Bây giờ, ta biết người là ai!

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Nói thử nghe xem!

Triệu Trọng Sơn thở ra:

- Diêm La Dao Lệ Tuyết Linh!

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Đúng! Bằng hữu thức ngộ nhanh đấy!

Triệu Trọng Sơn cau mày:

- Nhanh? Nếu nhanh, thì ta đâu khinh thường dùng đôi tay không giao đấu với người thoát đầu !

Lệ Tuyết Linh tán:

- Thực sự ta rất khâm phục công lực của các hạ! Cao thủ cỡ các hạ, bình sanh ta không thường gặp! Các hạ có một lỗi là đã quá ngông cuồng!

Triệu Trọng Sơn chữa:

- Tự tôn thì phải hơn!

Hắn thở dài, tiếp:

- Ôn tha mạng, ơn cứu mạng, toàn là những thứ đại đức ta không nói lời cảm tạ làm gì, ta chỉ kính phục người thôi.

Lê Tuyệt Linh gật đầu:

- Người thật là thẳng thắn!

Thân Xương Ngọc vụt hỏi:

- Tại Quan Đông, người sung sướng chán, tội gì phải lặn lội đến nơi này?

Vẻ mơ màng chợt hiện nơi ánh mắt, Triệu Trọng Sơn thấp giọng:

- Nói ra, chỉ thêm hổ thẹn...

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Ta xem người không thù với Trì Cung, mà mẫu người của người đâu có thể vâng sự sai sử của bất cứ ai! Hắn là người muốn dời cơ nghiệp về đây ! Hay muốn thêm một ngành sanh hoạt mới?

Triệu Trọng Sơn lắc đầu:

- Sai hết !

Trì Cung chen vào:

- Hay là người thích cơ nghiệp của ta?

Triệu Trọng Sơn lắc đầu luôn:

- Thích thì có thích thật, không thích thì khi nào ta hạ thủ ? Nhưng tha thiết thì không! Bất quá nhân đây lúc trước ta thấy phong cảnh này ở được. Rồi một cơn hứng phát sanh ta trở lại, định tìm một chỗ dừng chân khi mỗi gối giang hồ.

Trì Cung cười ha hả:

- Một cái hứng chết người!

Triệu Trọng Sơn tiếp:

- Hồng Khẩu Phụ không lớn không nhỏ, không vắng vẻ mà cũng không quá nhộn nhàng, nó lại không xa trục lưu thông mà cũng không gần sát. Gia dĩ dân phong rất thuần hòa. Chính những điểm đó kích thích cái hứng của ta!

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Cái lý do chánh khiến người tới đây là sao?

Triệu Trọng Sơn thở dài:

- Ta bị bức bách rời Quan Đông! Hiện tại ta không có đất cắm dùi !

Thân Xương Ngọc chớp mắt:

- A? Có việc như vậy nữa sao? Nhưng, sự tình thế nào?

Triệu Trọng Sơn cười khẩy :

- Ta gây nên tội quá nhiều! Mà ta thì là một đại đạo độc hành, đơn thân, đơn lực. Ta không đánh lại số đông, ta phải thất bại trước một lực lượng liên minh. Ta phải ly khai chốn cũ! Hay nói một cách khác là ta phi tửu đào mạng!

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Kết quả dĩ nhiên là thế ! Cho nên, không gì hiểm bằng gây phản nộ công cộng !

Triệu Trọng Sơn tiếp:

- Đánh đuổi ta chạy đi rồi, bọn người đó chưa cam tâm lắm, họ lại truy tầm ta khắp nơi, quyết giết cho được ta.

Lệ Tuyệt Linh chen vào:

- Rồi người định trốn! Trốn mãi mà được sao? Người phải làm một cái gì chứ, chẳng lẽ chịu thua họ?

Triệu Trọng Sơn trầm giọng:

- Hiện tại thì chỉ còn có cách đó thôi! Sau này ta sẽ nghĩ đến cách đối phó với họ! Ta nhẫn nhịn chứ không hèn khiếp đâu! Khi họ phân tán rồi, ta sẽ tìm từng người một tĩa dần ! Báo cái hận thấu xương này.

Thân Xương Ngọc chỉnh sắc mặt:

- Dù sao, người cũng phải tu tỉnh lại, bỏ tà, theo chánh, bọn cừu địch có thể vì đó mà lờ đi mối hận ngày xưa. Được như vậy rồi người trở về quê cũ không còn ai làm khó dễ người nữa! Ta khuyên người, cái gì đã qua cứ để cho qua luôn, oan gia nên mở, không nên buộc.

Triệu Trọng Sơn thở dài:

- Những tao ngộ trong thời gian gần đây làm cho ta suy nghĩ nhiều. Ta có nghĩ đến ý đó thực sự, nhưng cũng còn tùy thái độ của đối phương! Người nên hiểu, muốn cho cây lặng, thì gió đừng thổi nữa!

Trì Cung bật cười ha hả:

- Phải chi người có ý đó sớm một chút, thì ta đâu phải tức uất hai lần qua?

oOo